

Nội dung bài viết

1. [Bài văn mẫu 1: Cảm nhận về đẹp tâm hồn người phụ nữ trong bài thơ Sóng hay](#)
2. [Bài văn hay 2: Cảm nhận về đẹp tâm hồn người phụ nữ trong bài thơ Sóng](#)
3. [Bài văn mẫu 3: Cảm nhận về đẹp tâm hồn người phụ nữ trong bài thơ Sóng chọn lọc](#)

Bài văn mẫu 1: Cảm nhận về đẹp tâm hồn người phụ nữ trong bài thơ Sóng hay

Xuân Quỳnh (1942 - 1988) nổi tiếng với nhiều bài thơ tình như "Thuyền và biển", "Sóng"... Bài thơ "Sóng" được viết vào cuối năm 1967, in trong tập "Hoa dọc chiến hào", xuất bản năm 1968.

Bài thơ nói lên một tình yêu đẹp của người con gái: yêu chân thành tha thiết, nồng nhiệt và thủy chung. Tình yêu trẻ trung ấy là khát vọng một hạnh phúc trọn vẹn của đôi lứa.

Sắc điệu trữ tình được dệt nên bằng hình tượng "sóng". Cả bài thơ là những con sóng tâm tình xôn xao trong lòng người con gái đang yêu khi đứng trước biển ngắm nhìn những con sóng bất tận, vô hồi. Sóng là một hình tượng ẩn dụ, là sự hóa thân của cái "tôi" trữ tình của nữ sĩ, lúc thì hòa nhập, lúc lại là sự phân thân của của "em", của người con gái đang yêu một cách say đắm. Sóng đã khơi gợi một hồn thơ phong phú, hồn nhiên, tươi mới và sôi nổi, khát vọng. Với hình tượng sóng, Xuân Quỳnh đã có một cách nói rất hay để diễn tả tâm trạng và tình yêu nồng nhiệt của người con gái.

Sóng biển hóa. Sóng vỗ liên hồi. Triền miên và bất tận: "Dữ dội và dịu êm -Ồn ào và lặng lẽ - Sóng không hiểu nổi mình - Sóng tìm ra tận bề". Trạng thái của sóng cũng là những biến thái tâm tình, những khát khao to lớn, mạnh mẽ về một tình yêu chân thành. Hành trình của sóng từ sông ra đại dương: "Sông không hiểu nổi mình - Sóng tìm ra tận bề" nơi mênh mông dạt dào. Có đến nơi biển rộng trời cao, sóng mới được vẫy vùng, mới thực sự tìm thấy mình trong sức sống mạnh mẽ với bao khát khao to lớn.

Sóng được nữ sĩ làm biểu tượng cho tình yêu. Miêu tả sóng biển hóa cũng là để nói lên cái phức tạp, đa dạng, khó giải thích của tình yêu. Giống như sóng biển, tình yêu cũng là một hiện tượng kì diệu của con người, rất khó lí giải tường tận. Con sóng "ngày xưa" và con sóng "ngày sau" vẫn thế, trường tồn, bất biến. Thì tình yêu của con người, mãi mãi là "khát vọng" của tuổi trẻ, của lứa đôi, của "em" và "anh":

"Ôi con sóng ngày xưa

Và ngày sau vẫn thế

Nơi khát vọng tình yêu

Bồi hồi trong ngực trẻ".

Sóng tìm đến bể, đến đại dương để tự hiểu mình, cũng như em đến với anh, tìm đến một tình yêu đẹp là để hiểu sâu hơn tâm hồn em, con người đích thực của em. Người con gái hỏi sóng, hay để tự hỏi mình: "Sóng bắt đầu từ gió – Gió bắt đầu đâu – Em cũng không biết nữa - Khi nào ta yêu nhau". Sóng là sự thức nhận về cái "quy luật" không thể cắt nghĩa được của tình yêu. Cái giây phút giao duyên của lứa đôi "khi nào ta yêu nhau", tìm được câu trả lời đâu để? Chính vì thế mà trong bài thơ tình số 21 (tập thơ "Người làm vườn") thi hào Tagor đã viết:

"Trái tim anh cũng ở gần em như chính đời em vậy

Nhưng chẳng bao giờ em biết trọn nó đâu".

(Đào Xuân Quý dịch)

Câu thơ "Khi nào ta yêu nhau" đã diễn tả đúng nỗi niềm điển hình của những gái, trai đang sống trong một tình yêu đẹp. Sóng vỗ "dữ dội..., dịu êm... ồn ào... lặng lẽ" ... sóng "dưới lòng sâu" và "trên mặt nước", sóng "nhớ bờ" - tất cả đều tượng trưng cho tình yêu và nỗi nhớ. Yêu tha thiết, mãnh liệt, Nhớ bờ ỡ h ỡ, triền miên. Nỗi nhớ ấy da diết, giầy vò, choán đầy cả không gian, nó chiếm cả tầng sâu và bề rộng, nó trải dài trong mọi thời gian:

"Con sóng dưới lòng sâu,

Con sóng trên mặt nước

Ôi con sóng nhớ bờ

Ngày đêm ngủ không ngủ được".

Thật là tự nhiên và thơ mộng "con sóng nhớ bờ" nên ngày đêm sóng vỗ, sóng thao thức với thời gian và đại dương. Cũng như bến thuyền, thuyền nhớ bến, lúc nào người con gái cũng b ỡ h ỡ thương nhớ:

"Lòng em nhớ đến anh

Cả trong mơ còn thức".

"Còn thức" nghĩa là lúc nào em cũng thấy rõ hình dáng anh, ánh mắt anh, nụ cười anh... một tình yêu nồng nhiệt, say mê!

Con sóng khao khát tới bờ để vỗ về, ve vuốt "Hôn thật khẽ thật êm - Hôn êm đềm mãi mãi..." (Xuân Diệu). Em cũng khao khát mong được đến với anh, hòa nhịp trong tình yêu anh. Tình yêu của người con gái thật trong sáng nồng nàn và mãnh liệt. Sóng xa vời cách trở vẫn tìm được "tới bờ", cũng như em và anh sẽ vượt qua mọi khó khăn, đi tới một tình yêu đẹp, được sống trong hạnh phúc trọn vẹn lứa đôi:

"Ở ngoài kia đại dương

Trăm ngàn con sóng đó

Con nào chẳng tới bờ

Dù muôn vời cách trở".

Đi đâu mong ước ấy nói lên một tấm lòng, một trái tim nồng hậu chan chứa yêu thương. Người con gái ấy đã bày tỏ lòng mình một cách chân thành và say mê. Thấm thiết, chân tình và thủy chung là phẩm chất của tình yêu. "Sóng" đã bày tỏ nỗi lòng của người con gái mong được sống hết mình với "anh" trong một tình yêu sắt son chung thủy:

"Dấu xuôi về phương bắc

Dấu ngược về phương nam

Nơi nào em cũng nghĩ

Hướng về anh - một phương".

Cuối cùng, sóng cũng nói giúp nhà thơ nỗi khát vọng được sống trọn vẹn, sống hết mình trong tình yêu. Trong tình yêu lứa đôi đầm ấm đẹp và bền vững như "trăm con sóng nhỏ" tan ra trên đại dương mênh mông, được hòa nhập trong "biển lớn tình yêu" của cộng đồng. Lời nguyện cầu của người con gái cho thấy một tâm hồn rất cao cả trong tình yêu:

"Làm sao tan ra được

Thành trăm con sóng nhỏ

Giữa biển lớn tình yêu

Để ngàn năm còn vỗ".

Cả bài thơ, nếu kể thêm nhan đề, tác giả 11 lần nhắc đến từ "sóng". Sóng vỗ biển hóa như tâm tình xôn xao. Hình tượng sóng cho ta nhiều ấn tượng về âm điệu, nhịp

điệu của sóng, cũng là giọng điệu tâm tình, nhạc điệu của bài thơ. Thơ liền mạch, phong phú về vần điệu, trong sáng trong biểu cảm, lúc bồi hồi tha thiết, lúc day dứt bồn chồn, lúc mạnh mẽ ồn ào. Sóng trên đại dương cũng là sóng vỗ trong lòng người con gái. Cái hay của bài thơ là ở âm điệu ấy.

Qua hình tượng sóng và cả bài thơ, chúng ta cảm nhận được vẻ đẹp trẻ trung, tâm hồn trong sáng, đa tình của người con gái. Người con gái ấy chủ động bày tỏ những khát khao, những rung động rạo rực của lòng mình trong tình yêu. Đã có một nàng Vọng Phu, một hồn Trống Mái. Cũng đã có những thiên tình sử diễm lệ, những vần ca dao nói về tình yêu trai gái làng quê. Ở đây cũng vậy, Xuân Quỳnh nói lên một tình yêu đẹp của người phụ nữ: quyết tâm vượt qua mọi cách trở, khó khăn để xây đắp một tình yêu son sắt thủy chung, trọn vẹn trong hạnh phúc như trăm ngàn con sóng kia "ngàn năm còn vỗ" giữa đại dương, "Giữa biển lớn tình yêu" bao la. Người con gái được nói đến trong bài thơ "Sóng" đã có một tâm hồn đẹp, một khát vọng về hạnh phúc nên đã có một tình yêu trong sáng bền đẹp.

Xuân Quỳnh viết bài thơ tình này vào những ngày cuối năm 1967, khi mà cuộc kháng chiến chống Mỹ cứu nước đang diễn ra vô cùng khốc liệt. Trai tráng ào ào ra trận "Xe đạp Trường Sơn đi cứu nước". Sân đình, bến nước, gốc đa, sân ga, sân trường... diễn ra những "cuộc chia li màu đỏ". Có đặt bài "Sóng" vào trong bối cảnh lịch sử hào hùng ấy, mới cảm nhận hết nỗi nhớ và khao khát về hạnh phúc của người con gái đang yêu:

"Ôi con con sóng nhớ bờ

Ngày đêm không ngủ được...."

Bài văn hay 2: Cảm nhận về đẹp tâm hồn người phụ nữ trong bài thơ Sóng

Xuân Quỳnh là một trong những nhà thơ nữ tiêu biểu của văn học Việt Nam thời kỳ chống Mỹ. Và chắc có lẽ khi nhắc đến thơ Xuân Quỳnh ta không thể không nhớ đến một hồn thơ đầy rạo rực, tuổi trẻ và dạt dào những cung bậc cảm xúc. Đến với mảnh đất màu mỡ của tình yêu, hồn thơ ấy thật vô cùng đẹp đẽ, bao bài thơ là tiếng lòng thổn thức, là niềm hạnh phúc, khát khao yêu và được yêu. Bài thơ "Sóng" là một thi phẩm như thế, chỉ với những dòng thơ ngắn mà thấy được những tình cảm lớn lao, mọi vẻ đẹp trong tâm hồn của người phụ nữ đang yêu được bộc lộ thật tinh tế, ý nhị mà đầy duyên dáng.

Dữ dội và dịu êm

Ồn ào và lặng lẽ

Sông không hiểu nổi mình

Sóng tìm ra tận bể

Sóng biển hay cũng chính là em, người con gái trong tình yêu thật quá đỗi lạ kỳ. Hình ảnh “sóng biển” ở đây hay cũng chính là “sóng lòng”. Khi yêu, bao cảm xúc cứ tự nhiên dâng trào trong trái tim, khi dịu dàng, chân tình, êm dịu, ru con người sống trong những nỗi nhớ nhung và cũng có khi thật dữ dội, mãnh liệt. Không chỉ có thế, trái tim em lúc này cũng có bao nỗi bộn bề cũng có lúc không hiểu nổi chính mình, nhưng không vì thế mà ngừng hy vọng, ngừng khát khao yêu, vẫn muốn tự mình rẽ sóng để vươn ra biển lớn. Phải chăng, lúc này đây, em đang cố vùng vẫy khỏi những chật hẹp, lắng lo, ích kỷ tầm thường, nhỏ bé để tìm tới biển lớn của tình yêu, của tiếng nói sâu thẳm nơi trái tim mình:

*Sóng không hiểu nổi mình**Sóng tìm ra tận bể*

Đó là một sự chủ động của người con gái trong tình yêu hiện đại. Không chờ đợi tình yêu đến cũng chẳng chần chừ nghĩ suy phân vân mà tự mình tìm đến với người mình yêu để sống trọn vẹn của cảm xúc chính mình.

*Ôi con sóng ngày xưa**Và ngày sau vẫn thế**Nỗi khát vọng tình yêu**Bồi hồi trống ngực trẻ*

Tình yêu mãi mãi là nỗi khát khao không của riêng ai và nhân vật trữ tình trong bài thơ cũng vậy. Dẫu bao năm tháng qua đi, dẫu hiện tại hay tương lai có thay đổi thì luôn vẫn mong muốn được sống, được yêu thương rạo rức. Đặc biệt là với tuổi trẻ - lứa tuổi đẹp nhất. Khi tình yêu trở thành một món gia vị quan trọng trong cuộc sống thì khi gặp được người thương, con tim lại bồi hồi, xuyên xao lạ thường. Tâm hồn của người phụ nữ cũng thật mãnh liệt trong tình yêu.

Trước muốn trùng sóng bể

Anh nghĩ về anh, em

Em nghĩ về biển lớn

Từ nơi nào sóng lên

Giữa biển khơi bao la vô tận, giữa dòng đời đầy rẫy những nỗi khó khăn, lắng lo và cả những sự hấp dẫn khác thì lòng em vẫn vững vàng, vẫn hướng trái tim mình về anh, về em và về tình yêu của chúng ta. Dường như chưa mỗi phút giây nào là không nhớ nhung về "anh" cả. Tâm hồn trong sáng của người phụ nữ khi yêu càng thêm cao đẹp. Họ luôn trân trọng người mình yêu, luôn dành cho người mình yêu những tình cảm

thiên liêng nhất. Câu thơ "từ nơi nào sóng lên" như một sự băng khuâng trong nỗi niềm khi nghĩ về cội nguồn của tình yêu chúng ta, về cội nguồn của tình yêu trong cuộc sống. Để rồi, "em" đã tự mình lý giải tất cả:

Sóng bắt đầu từ gió

Gió bắt đầu từ đâu

Em cũng không biết nữa

Khi nào ta yêu nhau?

Dường như trong đáy sâu tâm hồn của người phụ nữ, tình yêu luôn bùng cháy những cảm xúc thật tha thiết. Em luôn luôn nghĩ về tình yêu, mong muốn lý giải nơi bắt đầu "sóng, gió" chỉ để tìm được lời giải đáp tình yêu em dành cho anh, tình yêu chúng ta dành cho nhau là tự khi nào, từ bao giờ? Câu hỏi tu từ cất lên nghe sao da diết nỗi thương yêu đến vậy "Khi nào ta yêu nhau?".

Có nhớ, có thương mới gọi là yêu. Có ai yêu mà không nhớ, không thương được? Và người phụ nữ trong bài thơ cũng không nằm ngoài những cảm xúc tự nhiên ấy. "Em" nhớ "anh" đến mãnh liệt, nỗi nhớ khôn nguôi và hạnh phúc trong chính nỗi nhớ nhưng ấy:

Con sóng trên mặt nước

Con sóng dưới lòng sâu

Ôi con sóng nhớ bờ

Ngày đêm không ngủ được

Lòng em nhớ đến anh

Cả trong mơ còn thức

Nỗi nhớ ngập tràn cả không gian "dưới lòng sâu", "trên mặt nước" và thường trực qua bao thời gian "ngày đêm - không ngủ". Càng yêu càng nhớ da diết, ngày đêm không nguôi nỗi nhớ người thương. Dẫu trong mơ vẫn hướng về anh, trong tâm tưởng luôn thiết tha bóng hình anh. Tình yêu và nỗi nhớ của "em" thật sâu đậm.

Tiếp đến, Xuân Quỳnh đã khẳng định điều cần nhất là sự thủy chung, là lòng không đổi dời trước những cám dỗ, đam mê. Thủy chung trở thành một thước đo chứng minh cho một tình yêu bền chặt. Ở đây, tâm hồn người phụ nữ cũng chứa chan đức tính cao đẹp đó, em vẫn luôn thủy chung, son sắt với anh:

Dẫu xuôi về phương Bắc

Dẫu ngược về phương Nam

Nơi nào em cũng nghĩ

Hướng về anh - một phương

Ở ngoài kia đại dương

Trăm ngàn con sóng đó

Con nào chẳng tới bờ

Dẫu muôn vòì cách trở

Dẫu cho bao bao khoảng cách thì lòng em vẫn gửi trọn cho anh, vẫn mong ngóng và đợi chờ anh. Trái tim ấy vẫn vẹn nguyên một bóng hình, vẫn giữ trọn một tình yêu. Nơi đáy lòng, người con gái ấy hiểu được rằng, tình yêu chỉ cần lòng chúng thủy và có thời gian thì rồi một ngày sẽ gặp gỡ trong niềm vui, niềm hạnh phúc lớn của đôi ta. Càng cách trở càng thử thách được tình yêu mãi mãi chẳng thể nào vòì được.

Tuy nhiên, đời người thì hữu hạn mà tình yêu dành cho người thì vô hạn, nên có khi nghĩ về cuộc đời lại có chút ngậm ngùi, xót xa:

Cuộc đời tuy dài thế

Năm tháng vẫn đi qua

Như biển kia dẫu rộng

Mây vẫn bay về xa

Ai có thể cưỡng được những quy luật của tự nhiên, chỉ biết được rằng phải cố gắng thật nhiều để vượt lên thực tại, sống với những khát khao để sống thật ý nghĩa với tình yêu lớn lao của mình:

Làm sao được tan ra

Thành trăm con sóng nhỏ

Giữa biển lớn tình yêu

Để ngàn năm còn vỗ.

Người phụ nữ khao khát được tan ra thành từng con sóng nhỏ để lên lời vào từng ngõ ngách của tình yêu trong tâm hồn rồi tan hòa trong biển lớn. Yêu thương mãi mãi như những con sóng vỗ về ngàn năm tấu lên khúc nhạc dịu êm, dữ dội và bất tử của tình yêu đôi lứa đẹp đẽ.

"Sóng" là biểu hiện đầy đẹp đẽ, tinh tế của tâm hồn người phụ nữ khi yêu. Bài thơ đã đem đến cho người đọc những thấu hiểu sâu sắc về tâm hồn của người phụ nữ trong tình yêu.

Bài văn mẫu 3: Cảm nhận về đẹp tâm hồn người phụ nữ trong bài thơ Sóng chọn lọc

"Sóng" được in trong tập "Hoa dọc chiến hào", xuất bản năm 1968 của nữ nhà thơ tình nổi tiếng Xuân Quỳnh. Bài thơ nói về tâm trạng, tình yêu mãnh liệt của người con gái khi yêu. Hãy đến với bài thơ bằng nhạc điệu, bài thơ là âm điệu của một cõi lòng bị sóng khuấy động, đang rung lên đồng điệu đồng nhịp với sóng biển. Rạo rức đến xôn xao, khát khao đến khắc khoải, có một hình tượng sóng được vẽ lên bằng âm điệu, một âm điệu dập dờn, chìm nổi, miên man như hơi thở chạy suốt cả bài.

Sắc điệu trữ tình của bài thơ được gợi lên từ hình tượng sóng. Cả bài thơ là những con sóng tâm tình xôn xao trong lòng người con gái đang yêu khi đứng trước biển ngắm nhìn những con sóng vô hạn, bất tận. Sóng là một hình tượng ẩn dụ, đó là sự hóa thân của cái tôi trữ tình của nữ sĩ, lúc thì hòa nhập, lúc sự phân thân của "em" – người con gái đang yêu một cách say đắm. Sóng đã khơi gợi một hồn thơ phong phú, hồn nhiên, sôi nổi. Thông qua hình tượng sóng, Xuân Quỳnh đã có một cách nói rất hay để diễn tả tâm trạng của người con gái.

Thật tự nhiên và thơ mộng, con sóng nhớ bờ nên ngày đêm sóng vỗ, sóng thao thức với thời gian và đại dương. Cũng giống như bến đợi thuyền, thuyền nhớ bến, lúc nào lòng người con gái cũng bồi hồi nhớ thương:

Lòng em nhớ đến anh

Cả trong mơ còn thức

"Còn thức" tức là lúc nào em cũng nhìn thấy rõ hình bóng anh, ánh mắt anh ... Một tình yêu cuồng nhiệt, say mê. Con sóng khao khát được đến bờ để được vỗ về, ve vuốt:

Hôn thật khẽ thật êm

Hôn êm đêm mãi mãi

(Xuân Diệu)

Cũng như “em” muốn được gần bên anh, được hòa nhập vào trong tình yêu với anh. Tình yêu của người con gái thật mãnh liệt, nồng nàn. Sóng xa vời cách trở vẫn tìm được tới bờ, cũng như anh và em sẽ vượt qua mọi khó khăn để đến với nhau, để sống trong hạnh phúc trọn vẹn của lứa đôi.

Ở ngoài kia đại dương

Trăm ngàn con sóng nhỏ

Con nào cũng tới bờ

Dù muôn vời cách trở

Người con gái đã bày tỏ lòng mình một cách chân thành, say đắm, thắm thiết. Chân thật và thủy chung là đặc tính của tình yêu:

Dẫu xuôi về phương Bắc

.....

Hướng về anh - một phương

Sóng đã bày tỏ nỗi lòng của người con gái với khát vọng được sống hết mình trong một tình yêu đẹp, sắt son thủy chung. Người ta thường nói xuôi vào Nam, ngược ra Bắc; nhưng ở đây, trong nỗi nhớ chất đầy nhà thơ lại dùng ngược lại. Từ đó Xuân Quỳnh đã nói đến nỗi nhớ bất chấp vạn vật, khoảng cách, tình yêu là sự gặp gỡ giữa hai tâm hồn không có giới hạn.

Cuối cùng sóng đã nói hộ nhà thơ nỗi khát vọng được sống trọn vẹn trong tình yêu. Tình yêu lứa đôi đẹp đẽ, nồng nàn như trăm ngàn con sóng nhỏ giữa đại dương mênh mông, muốn được hòa nhập vào biển lớn của tình yêu cộng đồng:

Làm sao được tan ra

Thành trăm con sóng nhỏ

Giữa biển lớn tình yêu

Để ngàn năm còn vỗ

Cả bài thơ, nếu kể đến nhan đề, thì tác giả đã mười một lần nhắc đến từ “sóng”. Sóng vỗ như tâm tình xôn xao. Sóng cho ta nhiều ấn tượng về âm điệu của sóng, cũng như giọng điệu tâm tình, nhịp điệu của bài thơ. Thơ hồn nhiên, liền mạch về cảm xúc, trong

sáng trong cách diễn đạt của tác giả. Sóng vỗ trên đại dương mênh mông cũng chính là sóng vỗ trong lòng người con gái.

Từ hình tượng “sóng”, Xuân Quỳnh cho ta thấy rõ vẻ đẹp tâm hồn người phụ nữ trong tình yêu. Với tình yêu chân thành, thắm thiết, người phụ nữ muốn sống hết mình, sống trọn vẹn trong tình yêu đẹp. Yêu là nhớ ngày mong đêm, người phụ nữ khát khao được hòa nhập gần gũi trong tình yêu ấy. Họ yêu thật nồng nàn, say đắm, thủy chung.

Xuân Quỳnh viết bài thơ này vào những năm 1967, khi cuộc kháng chiến của nhân dân miền Nam ở vào giai đoạn ác liệt, khi thanh niên trai gái ào ào ra trận “xẻ dọc Trường Sơn đi cứu nước”, khi sân ga, bến nước, gốc đa, sân trường diễn ra những cuộc chia ly màu đỏ. Cho nên có đặt bài thơ vào trong hoàn cảnh ấy ta mới càng thấy rõ nỗi khát khao của người con gái trong tình yêu.

Ôi con sóng nhớ bờ

Ngày đêm không ngủ được

Đọc xong bài thơ “Sóng” ta càng ngưỡng mộ hơn những con người phụ nữ Việt Nam, những con người luôn thủy chung, luôn sống hết mình vì một tình yêu. Xuân Quỳnh xứng đáng là một nhà thơ nữ của tình yêu lứa đôi, bà đã làm phong phú hơn cho nền thơ nước nhà.